

Publicerad 2006-06-03 13:54 av Linda A

Lejongapet.

Lejoninna, du som födde mig ur hatet
in i en famn som inte var beredd
på ett barn av Tystnaden

Var du rädd, mamma?

Du visade mig jakten, visade mig attacken
men det där med kärlek,
det visste du nog inget om
Kärlek var ett vapen
jag inte ville behärska

Jag var rädd, mamma.

Jag drömde om fred
bakom rädslans sköldar,
men jag kunde inte avvärja dig
Du har alltid varit
 som elden
(flyktigt sprakande,
och temperamentsfull)

Var gömde du värmen, mamma?

Jagad av vrede
hittade jag flykten in i buren
där alla lejonungar sov tryggt
overtändes om det stora Lejongapet
men jag saknade elden

Jag frös, mamma.

Tassade på tå framför dina indragna klor,
medveten om att du skulle hugga direkt
om mina steg knarrade i trappan
Jag bleknade i buren
där alla dina regler
ströp mina sista röstresurser

Hörde du mig, mamma?

Du kunde alltid ryta ifrån
även i din djupaste förtvivlan
men jag slutade leva
Jag slutade leva
Rädslan segrade
när hoppet gav upp

Jag grät, mamma.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Linda A med Poeter.se id #1090 innehar upphovsrätten